

Szóval így van ez valahogy: ábrándozom reggel az ágyban, miközben forró tejeskávét kortyolgatok, vagy a végtelenségbe révedve zötykölődöm a villamoson, átnézve szolid és konkrét tárgyakon, embereken, kutyákon, épületeken és galambokon, amikor váratlanul jön az ihlet, megfogom a gondolat. Nem tudom honnan jön, de egyszerre csak ott van, megjelenik a fejemben, majdnem kézzelfoghatóan, néha egész történet. Ilyenkor lázasan dolgozni kezdek, sietni kell, nehogy elillanjon, mielőtt elkapnám a grabancát. Gondolatban gyorsan felírom magamnak, rögzítem későbbi felhasználásra, sokszor annyira valóságosan, hogy rögtön javítom a túl gyorsan és ezért olvashatatlanul leírt szavakat. Ki- és aláhúzok, csillagozok, nyilazok, javítok. Csak úgy sistereg a képzeletbeli papíros. Elvégzem saját magam korrektúráját, meghúzom a történet végét jelző vonalat és megnyugszom: „Sikerült! Leírtam, rögzítettem, megörökítettem. Kész.” Most már nem fog elveszni. Nyugodtan visszaüppedek a tejeskávémbe vagy a zötykölődésbe és örvendek magamnak, örülök hogy van egy újabb történetem.

A balsejtelem később jön, néha órák, máskor csak napok múlva: „Hol is van? Hová is tettem?” Kétségbeesetten kutatok a táskámban, hiszen felírtam, emlékszem még javítottam is a szövegben. Aztán valami hideglelésszerű érzés fog el: „A fejembe tettem”. „Jól van” - mondom magamnak - „Semmi baj, itt kell annak lennie valahol”. Kutatok hát tovább, belső tájakat szeretnék látni, embereket, kutyákat, épületeket és galambokat, felidézni a gondolat által bejárt utat, de nem találok semmit, a fejem üres, mint a tők.

Kezdek elölről az egészet.